

Proč bych se bál ve zlých dnech, když mě obklopují lidé zlých úmyslů a pomatenci, kteří spoléhají na své jmění a svým velkým bohatstvím se chlubí? Nikdo nevypokoupe ani bratra a nikdo není schopen vyplatit Bohu ani sám sebe. Výkupné za lidský život je tak velké...

Bůh však člověka ze spárů podsvětí vykoupí a přijme! (Podle Ž 49)

J 8,31-36: Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ Odpověděli mu: „Jsme potomci Abrahamovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: stanete se svobodnými?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. Otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.

Žalm 31,2-9.15.16: Hospodine, utíkám se k tobě, kéž nejsem na věky zahanben. Pomoz mi vyváznout pro svou spravedlnost. Skloň ke mně své ucho, pospěš, vysvobď mě, buď mi skalou záštitnou, buď opevněným domem pro mou spásu. Tys můj skalní štít a pevná tvrz má, ved' mě pro své jméno a doved' mě k cíli. Vyveč mě z té sítě, již mi nastražili, vždyť ty jsi záštita má. Svého ducha kladu do tvých rukou, vykoupils mě, Hospodine, Bože věrný. Nenávidím ty, kdo se drží šalebných přeludů, já spoléhám na Hospodina. Z tvého milosrdenství se budu radovat a budu jásat, že jsi shlédl na mé pokoření. Vždyť ty víš, co sužuje mou duši. Nevydal jsi mne rukám nepříteli, dopřáls volnosti mým nohám. Ty jsi můj Bůh, moje budoucnost je ve tvých rukou.

I. Skalní štít a pevná tvrz

Moje budoucnost je ve tvých rukou, praví se v biblické písničce neboli žalmu a praví se to na Boží adresu. „Moje budoucnost je ve tvých rukou, protože tys mě vykoupil, můj Bože.“ Tímto výběrem slov jsme zabrousili do dob, kdy bylo možné někoho vykoupit (z otroctví třeba) a stát se tak jeho majitelem. Což se dnes neděje, a přesto to v trochu jiné podobě známe: třeba když si vlivná lobby koupí některého politika nebo když si jeden z rodičů kupuje přízeň dítěte proti tomu druhému.

Ale tady je to jinak: když vás vykoupí Bůh, jste tím venku z dosahu lobbistů i mafiánů i kohokoli jiného. Od toho buďte svobodní. Tys mě vykoupil, Bože, a tak je jen ve tvých rukou, jak naložíš s mou minulostí a jak ji posoudíš, a ve tvých rukou je i moje budoucnost. Jaká bude, to nevím: ale spoléhám na to, že ty jsi můj skalní štít a pevná tvrz, tak mě – pro své jméno – prosím ved' a doved' mě k cíli.

II. Co nás čeká

Ta prastará písnička je nepřehlédnutelně plná spolehnutí a naděje. Což vůbec není samozřejmé a vlastně ani příliš obvyklé. Když lidi mluví o budoucnosti, nadějí si tak jisti nebývají. Neboť co je přesně před námi, to se prostě neví, a krom toho se (aspoň v našich končinách a našich časech) stalo zvykem společensky konverzovat o tom, že líp už bylo a dál bude už jen hůř.

Že nevíme, co nás čeká a jestli se nám to bude líbit, to není žádná novinka. Kdybyste o tom zapředli hovor s kýmkoli z biblických postav, potvrdili by vám i oni, že to tak prožívají. Aspoň tři příklady: I řekl Hospodin Abramovi, ať se sebere a vyrazí ze země, kde byl dosud doma, kamsi do neznáma. Abram to udělal (a stal se vzorem, jak nebýt s ničím svázán a jak se spolehnout na Boží zaslíbení), ovšem co bude, to věru netušil. Zpětně viděno se rozhodl dobře, ale jak to měl na začátku vědět? Jistě, měl Boží zaslíbení, ale to my máme taky, ne?

Anebo Mojžíš: Bůh ho pověřil takřka neproveditelným úkolem. Mojžíš tou dobou už měl s lidmi jakési zkušenosti a taky měl rodinu, a tak chtěl záruku, že to půjde a že to dobře dopadne. Dostal odpověď: Jednoho dne, až bude po všem, s díky zjistíte, že to tak mělo být. Dodejme, že on sám do zaslíbeného cíle nedošel, to až další generace: ale to patří k věci, žijeme přece před Boží tváří i s těmi, kteří teprve přicházejí po nás.

Do třetice Gedeon: měl vyrazit do boje, jenže nerovného, protože měl příliš málo lidí. Bůh mu na to řekl, že je jich naopak zbytečně moc. Gedeon z toho dvakrát nadšený nebyl, a přece se ukázalo, že měl Bůh pravdu a čtenáři z toho mají vyrozumět, že čím míň prostředků a sil mám, tím spíš pochopím, že ten hlavní zápas vede za mě Hospodin.

Nikdo z biblických postav neměl do budoucna stoprocentní jistotu, o niž by se mohl opřít. Našli však oporu, s niž tu neznámou krajinu bu-

doucnosti hodlají projít, ať už je tam čeká cokoli. Až se jednou ohlédnou, spatří, že to tak bylo dobře. Kdyby místo toho vykládali, že odteď už bude jen hůř, asi bychom si jejich příběh už dnes nečetli, proč by taky?

III. Na čem záleží

Co bude, to prostě nevíme. Bude hůř? Nebo líp? Kolik toho budeme mít na stole, na sobě, v peněženke či na kontě, to se změřit dá, jestli je toho víc nebo stejně nebo míň než bylo loni. Ale nezměří se tím zdraví a důležité blízké vztahy a víra a naděje. "Nestarejte se, co budete jíst a pít a čím se odívat," řekl Ježíš při pohledu na ptáky a kytky a nasměroval nás tím od měřitelných hodnot k něčemu ještě potřebnějšimu. Řečeno slovy toho žalmu: Lapí-li nás někdo nebo něco do nastražené sítě, neubráníme se ani sami ani společně (a bude dost jedno, jsme-li na tom líp nebo hůř, co se týče jídla, pití a odívání).

Nikdo z biblických postav neměl do budoucna stoprocentní jistotu, našli však oporu, s níž tu neznámou krajinu budoucnosti hodlají projít, ať už je tam čeká cokoli. Opora to je tak spolehlivá, že když už člověk má jednu zamířit i do údolí stínu smrti, rozhodně tam nechtěli jít bez ní, tedy bez Božího doprovodu.

Žalm o budoucnosti v Božím doprovodu však není úplně jásavá písnička, protože člověk, který ho sepsal, prožíval dost velkou tíseň. Necítí se volně a asi má čeho se bát, jenže se nesoustředí jen na sebe, ale dívá se taky výš, řekněme k nebesům, a z jeho písničky je najednou svědectví víry.

Nejsem zrovna hrdina, Bože. Kdybys mně nepřišel na pomoc, nedopadl bych dobře. Připadám si jak chycený do sítě. Tak jako vojáka v boji chytá do sítě nepřítel, jako ptáka do osidla; to je mi pak k ničemu veškerý um, schopnosti i vědomosti. Mám se bát? Mám se dát na jejich stranu, aby mě ušetřili? To neudělám: za žádné jejich přeludy nedám zlámanou grešli, já spoléhám na tebe, Bože, vždyť ty jsi shlédl na mé ponížení. Svého ducha kladu do tvých rukou.

Po téhle poslední větě sáhli evangelisté, když vyprávěli, jak to bylo s Ježíšem na kříži. Kolemjdoucí a okolostojící měli zato, že si pro něj přišla smrt (vypadalo to tak), ale jedna okolnost jim přece unikla: že svého ducha Ježíš neodevzdal žádné smrti, nýbrž do Božích rukou. A

kdo znal Bibli a četl tenhle žalm, třeba si už tehdy vzpomněl, jak v něm ta věta pokračuje: *Svého ducha kladu do tvých rukou, tys mě vykoupil, Bože věrný.*

IV. Tobě budu zpívat

Důvěřujeme Bohu, že nás nenechá napospas zlu. Ba že nás nenechá napospas ani tomu, co si kdo zasloužíme. Bůh dobře ví, čeho se hrozíme, a zná i věci, kterých jsme se ještě ani bát nezačali. To všechno nese s námi k cíli a tím cílem není žádná síť, nýbrž svoboda Božích dětí. Čas, který máme přede sebou, jsme dostali jako příležitost, abychom prošli neznámou krajinou v Božím doprovodu.

Nejsem zrovna hrdina, Bože, ale do služeb strachu ani tvých nepřátel se nedám. Vždy ty víš, čeho se bojím a co mě souží – ale vykoupils mě a dopřáls mým nohám volnost. A já se budu radovat z tvého milosrdenství, ty jsi můj Bůh. Amen.

požehnání

Zpívejte Hospodinu z celého srdce a ze všech sil, zpívejte o tom, co pro nás udělal. Prokázal lidem svou spravedlnost a nabídl jim ji k životu – nabídl ji k životu i nám.

My tuhle příležitost můžeme popadnout a užívat si jí: třeba nám nebude v životě vždycky jen dobře a veselo – ale že nás Pán Bůh má rád a že nás neopustil, to nám nikdo nesebere.

A tak ať vás milost, láska a pravda provázejí, kamkoli zamíří vaše kroky, a Boží pokoj – spravedlivý a milosrdný – ať prozárí vaše dny a vede vaše cesty. Amen.